Crtica: Neobièan susret

Autor Administrator

Neobièan susret

„Bože,
zašto je nema“ - pitala se Tina
pogledavajuæi svaki èas sad na jednu sad na drugu stranu. „Veæ cijelu vjeènost
stojim tu kao budala a nje niodkud. I zašto ne odgovara na moje pozive? Isključèen joj je mobitel veæ dva
dana“.

Tako
je razmišljala Tina èekajuæi Branku u
dogovoreno vrijeme na Mažurancu. Dan je bio lijep, proljetni, krošnje stabala u
obližnjem parku veæ posve u novom zelenom ruhu, ulice donjeg grada okupane
suncem. Prekrasno zdanje Hrvatskog narodnog kazališta i svježe uređeni travnjak ispred njega, kao i
cijeli Kazališni trg blistali su u svoj svojoj raskoši i ljepoti.

Tina,
dvadesetogodišnja apslovnetica na Muzièkoj akademiji, znala je uživati u takvim trenucima; bila je prepuna
radosti i optimizma, veselila se životu, voljela je ovaj dio grada, voljela je
proljeæe, voljela je šetnje, društvo, ali
ovoga puta nije primjeæivala ništa. Niti ljepotu proljetnog dana, niti užurbane
ljude koji su pored nje prolazili. Bila je na mukama, veæ kasni na Akademiju, a
Branke još nema. Morat æe smisliti neku uvjerljivu ispriku.

„A
da joj se možda nešto nije dogodilo? Možda ju je nešto sprijeèilo“? – tražila je
Tina opravdanje za prijateljicu koju je skoro upoznala. „Mogla je barem nazvati“.

S
Brankom se upoznala nedavno u staraèkom
domu „Sveta Helena“ na koncertu kojega
su zajednièki priredile za štiæenike Doma. Tina i kolegica s Akademije su izvele nekoliko lakših stvari iz klasiène literature, a Branka je ravnala pjevaèkim zborom. Branka, simpatièna mlada djevojka, možda koju
godinu starija od Tine, ne više od 23 do
24, s diplomom muzièke akademije, bila je zadužena za organizaciju društvenog života u
Domu i vodila mješoviti zbor. Sva je bila u osmjehu, baš kao i Tina i oèito je
uživala u poslu kojega radi. Odmah su se dopale jedna drugoj. Bio je to njihov
prvi susret i prvi zajednièki nastup. Publici se prijepodnevna subotnja
priredba dopala, dobile su poneki aplauz i poziv da im opet doðu. Odmah su
se dogovorile o daljoj suradnji.

Današnji
sastanak je trebao biti njihov prvi poslovno-prijateljski sastanak, a Branke
nem i nema. Tini su u meðuvremenu ispale neke nepredviðene obveze na Akademij,
pa je pokušala odgoditi sastanak. Zvala
je više puta, ali nije bilo nikakva odgovora. „Èudno“- mislila je Tina, „uèinila mi se ozbiljnom i odgovornom. Ovo ne lièi na nju.
Ali, što je tu je. Uvijek se možeš prevariti u u životu. I u procjeni ljudi“.

Još
je koju minuta nervozno pogledavala na obje strane odakle je oèekivala
prijateljicu, nesvjesno prebacujuæi težinu tijela s noge na nogu a onda je naglo odluèila: „Idem. Dosta je“. U istom trenutku
pogled joj padne na poznato lice. Pored ulaza u zgradu pred kojom je stajala,
na zidu ispred nje bila je nalijepljena osmrtnica sa slikom mlade djevojke.
Bilo je to lice prijateljice koju je èekala. Ispod slike pisalo je: Branka B., iznenada, blago u Gospodinu preminula u dvadesetèetvrtoj godini života. Sve se okrenulo oko nje. Ne sijeæa se kako je
došla na Akademiju i kasnije kuæi.

I
sada, dvije godine poslije, kad prolazi tim kvartom, Tina u širokom luku
zaobilazi Mažuranac. A kad je to ipak neizbježno, svaki put kad se naðe u blizini mjesta susreta s prijateljicom, osjeti neku posebnu nelagodu i uèini joj se kao da bi se ona svakog trena tu mogla pojaviti.

A.B.